

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Միայնության ժամեր

Գիշեր է: Մենակ, տխուր, անընկեր
Նստած սենյակում,
Որպես բանտարկյալ վշտի շղթաներ
Աիրտըս են մաշում.
Եվ ստեպ թռչում է իմ տանջված կրծքից
Խորի՛ն հառաչանք,
Բայց հառաչանքիս չունե՛մ ձայնակից,
Չըկա՛ արձագանք...

Չորս կողմս պատեր անըզգա, անշունչ,
Եվ միշտ անվրդով.
Նայում են վերաս անխոս, անմոունչ,
Սառն հայացքով:
Եվ ի՛նչ փույթ նոցա, թե մի խեղճ էակ
Մինչև առավոտ
Թախծալից սրտով պիտ տանջվի մենակ
Խնդության կարոտ:

Դանդա՛ղ ու տաղտո՛ւկ սահում են ժամերն...
Ո՛ր ես քաղցրը քուն.
Թույլ պլպլում է և՛ աղոտ լապտերն,
Մոտ է հանգչելուն:
Ա՛խ, ի՞նչ կըլինեն գեթ դու, նագելի՛ս,

Մոտրս լինեիր.

Այս տխուր ժամին արտասուքն աչքիս

Գեթ դու սրբեիր:

Քո մատաղ կրծքին գլուխս խոնարհած.

Երկա՛ր ժամերով

Ես գրույց կանեի քեզ հետ սրտաբաց,

Մտերիմ սիրով:

Քեզ կըպատմեի դարդերը սրտիս,

Իմ ցավն, արտասուք,

Թե ինչո՞ւ ես միշտ տանջվում եմ, լալիս

Մարդկանցից ծածուկ:

Թե ինչո՞ւ առույգ, մատաղ հասակում

Ես, որպես մի ծեր,

Կյանքի խնջույքից հեռու եմ փախչում

Միշտ սա՛ռն. անտա՛րբեր...

Եվ գիտեմ, մանո՛ւկ, հոգիս ցավագար

Քո մեջ կըգտնեմ

Յուր դարդ ու ցավին անկե՛ղծ մխիթար,

Սփռփի՛չ ընկեր...

Բայց, է՛հ, իզո՛ւր եմ ես կարոտագին

Եվ լալահայաց

Նայում քո անխոս, սիրուն պատկերին՝

Մեղանիս դրրած:

Գու չըկա՛ս մոտս... Եվ չես էլ լինիլ...

Ի՛նչ ասեմ բախտին,

Որ ինձ պատժել է միշտ լալ. կարոտիլ,

Աչքրս քո ճամփին...

Գիշեր է: Մենակ, տխուր, անընկեր

Նստած սենյակում.

Հագա՛ր-մի ցավեր, հագա՛ր-մի վշտեր
Միրտըս են մաշում.
Եվ շուրջս միայն չորս պատեր անշունչ
Եվ միշտ անվրդով
Նայում են վերաս անխոս, անմոունչ.
Սառն հայացքով...